

‘Alt er i orden, Carl Maria von Weber på kakkelovnen er blevet hvidtet i anledning af ankomsten. Han var utilladelig sortrøget.’

‘Men det er jo ikke Weber, der er stillet op, det er Mozart; hvorfra er han kommet her?’

‘Det er den gamle Weber,’ sagde karlen, ‘jeg bar ham selv ind til gipseren og har i morges hentet ham igen.’

‘Men dette er en buste af Mozart og ikke en buste af Weber.’

‘Undskyld, herre,’ sagde karlen, ‘det er den gamle Weber, som er bleven ren. Herren kender ham ikke igen fordi han er hvidtet.’

Det kunne han få bekræftet af gipseren – men der fik han den besked, at Weber var gået i stykker, og da havde man givet ham Mozart i stedet, det var jo lige et på en kakkelovn.

Den første dag skulle her ikke synges, ikke spilles, men da vor unge ven kom over i salen, hvor klaveret stod og operaen *Joseph og hans Brødre i Ægypten* lå opslået, sang han: ‘Min fjortende vår,’ sang med klokkeren stemme.

Der var noget så inderligt, så uskyldigt og dertil en kraft og fylde. Syngemesteren blev våd om øjnene derved. ‘Således skal det være,’ sagde han, ‘og endnu bedre skal det blive. Nu lukker vi klaveret for i dag. Du trænger til hvile.’

‘Endnu i aften må jeg til moder og farmor. Det har jeg lovet,’ og han skyndte sig afsted.

Den nedgående sol skinnede hen over barndomsgården; glasstykkerne i muren strålede; det var som et helt diamantslot. Moder og farmor sad der øverst på kvisten, mange trapper

i vejret, men dem fløj han opad, tre trin i hvert spring, og han var ved døren, og blev modtaget med kys og omfavnelse.

Renligt og net var her i den lille stue; der stod kakkelovnen, den gamle bjørn, og dragkisten med de skjulte skatte fra hans kæpheste-tid; på væggen hang de tre kendte billeder: Kongens portræt, vor Herres og fars silhouetter, klippet i sort papir. Det lignede ham aldeles fra siden, sagde moder, men det ville have lignet mere når papiret havde været hvidt og rødt, for det var han. En dejlig mand. Og Peer var hans udtrykte billede.

Der var meget at tale om, meget at fortælle om; grisesylte skulle de have, og madam Hof havde lovet at se endnu i aften op til dem. 'Men hvordan kunne dog de to gamle mennesker, Hof og jomfru Frandsen, finde på at gifte sig', spurgte Peer.

'De tanker har de gået med i mange år', sagde moder, 'du ved jo han var gift; det gjorde han, sagde man, for at drille jomfru Frandsen, som knejsede mod ham i sin højheds tid; han fik velstand med konen; men hun var lovlig gammel: Munter og på krykker. Hun kunne ikke dø; det ventede han dog på; det skulle ikke have undret mig om han, ligesom manden i historien, havde hver søndag båret den gamle ud i solskinnet, for at vor Herre kunne se hende og huske at kalde på hende.'

'Jomfru Frandsen sad stille og ventede', sagde farmor, 'jeg troede aldrig hun nåede det. Men i fjor døde madame Hof og så blev Frandsen kone i huset.'

I det samme trådte madam Hof ind. 'Vi talte om dem', sagde farmor, 'vi talte om deres udholdenhed og belønning'. 'Ja', sagde madam Hof, 'det kom ikke i ungdommens tid, men man er altid ung nok, når man ikke har legems-bræk. Siger